

gen saa lidt som paa noget andet Fabeldyr, men Janushovedet har nu for tredje Gang vist sig for os, og derfor nødes vi til at tro paa det og afsløre det hvorsomhelst, det fremtidig viser sig i Dagspressen.

Med Hensyn til selve det Spørgsmaal, som denne Gang har maattet tjene som Angrebsvaaben paa Kvindesagen, nemlig Syerskernes Udbytning, kun saa meget: At ogsaa Kvinder kan være daarlige Betalere, skal vi ikke gøre noget Forsøg paa at benægte, dog spiller Toiletterne en saa ringe Rolle indenfor Dansk Kvindesamfund, hvad enhver, som har overværet vore Fællesmøder, maa have overbevist sig om, at nogen større Udbytning næppe kan paavises her, men da det fremgaar af Syerskernes egne Udsagn, at det er Damekonfektionerne, som lønner deres Syersker daarligst, og da disse Forretninger i langt de fleste Tilfælde forestaas af Mænd, burde de arbejdervennlige Herrer af Pressen have holdt Justits indenfor Mændenes egne Rækker, i Stedet for at sætte sig til Doms over de kvindelige Kunder, som ikke slipper med at betale Syerskernes Sulteløn, men ogsaa maa betale Arbejdsgiverne i mange Tilfælde ublu Provision.

Husassistent.

Vi har modtaget:

Man tillader sig herved at meddele den ærede Redaktion, at »De samvirkende danske Tjenestepigeforeningers« Blad: *»Tjenestepigernes Blad«* fra og med d. 1. Jan. 1914 vil udgaa under Titlen:

»Husassistenten.«

Denne Navneforandring er foretaget i Forstaaelse af Tidens Krav, og vor Forening, der i 14 Aar har kæmpet for at opnaa blidere Kaar for Standens Medlemmer, mener, at denne Ændring vil bevirke, at flere og flere, der tidligere ømmede sig ved at bære Tjenestepigenavnet, nu vil indmelde sig i Foreningen, idet Bladets Navneforandring forventes at blive Forløberen for en almindelig Forandring af Benævnelsen paa alle kvindelige huslige Arbejdere.

Med særdeles Agtelse

Marie Christensen.

P. B. V.

P. S. Husassistenten faas fra 1. Jan. i alle Kiosker a 10 Øre.

Orden i Krammet.

—o—

»Sekretæren«s kvikke lille Indlæg er god at faa Forstand af for den Kredsstyrelse, der ikke har »Orden i Krammet«, men, det er maaske gaaet andre som det gik mig ved Læsningen deraf, jeg maatte tænke: Bevarer, det er jo, hvad vi altid har praktiseret i vor Styrelse, da jeg var der — er der virkelig Kredsstyrelser, der ikke kender almindelig Forretningsgang, thi Medlemmerne bør dog altid i god Tid gøres opmærksomme paa, at Kredsen er bundet ved sine Forpligtelser til Fælleskassen. —

Det er let og bekvemt ved utidig Frafald af Medlemmer at give trykte Meddelelser til disse, men af langt større Værdi syntes det mig at være at faa talt med Vedkommende og kende Grunden til Udmeldelsen og Unddragelsen af deres Pligter til Kredsen. Der er en pekuniær, men sandelig ogsaa en praktisk Side af Sagen, — og er det Lunkenhed for Sagen, der skyldes Forholdet, — det kan blive til Varme blot det griber rigtig an — i det 7 Aar, jeg har siddet i Fredericia Styrelse, har det ikke bragt mig mindst Glæde paa To-mandshaand at kunne tale med Modstandere og paa en rolig og saglig Maade debatere og uddybe Spørgsmaalet — hvad vi vil —

Vi vil Forbedring af uretfærdige Love.

Vi vil Højnelse af Kvindens Arbejde og Værd i Samfundet.

Vi vil søge Retfærdighed hos Modstanderne.

Se, nu er vi allerede godt paa Vej til at faa dem med os; thi, med sin gode Villie vil jo ingen være uretfærdig. — Ikke faa Gange har jeg faaet det Svar: »Ja, det er jo noget andet, som De fremstiller det, men, se nu til de engelske Stemmeretskvinde, er det rigtigt, hvad de gør.«

Der har jeg et Svar, som jeg engang havde den Glæde at høre Frøken Helene Berg give. Glæde, fordi det faldt saa godt i Traad med min egen Tankegang. — »Jeg har den største Sympati med de engelske Kvinder, men, naar det kommer dertil, at man, for at naa et Maal, selv om det er aldrig saa retfærdigt, skal nedbryde, ødelægge Værdier og paa anden Maade gøre Skade, saa kan jeg ikke billige deres Optræden.«

Ja, siger Vedkommende, jeg vil tænke over Sagen, jeg er altsaa endnu Medlem og kan senere give Be-

sked — vi skilles — men, om ikke alle Solemærker slaar fejl, er der vundet et forstaaende Menneske for Kvindernes Sag.

Dette lille Plus til Forretningsgangen i en Kreds har jeg ønsket at føje til Sekretærens Henstilling. Det er jo ikke givet alle det store Pund — at forme og holde Foredrag, saa Hjerterne ildnes op til Kraft for Arbejdet, men hver kan, efter Evne og Lejlighed, udnytte ogsaa de smaa Midler og i det stille bearbejde Jorden. Thi — Retfærdighed vil de alle — spørge dem!

København, den 6. Jan. 1914.

J. C.

Der er større Glæde i Dansk Kvindesamfund over en Modstander der omvender sig, end over tusinde lunkne Venner.

—:—

I Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar Side 244 fortælles om en Præst, som i »Dansk Kirketiden« rettede en skarp Indsigelse mod Dansk Kvindesamfunds »ritualfabrikerende« Virksomhed og paa det bestemteste fastholdt, at Ordene om Hustruens Underdanighedspligt ikke maatte slettes af Vielsesritualet. Dette skete i det Herrens Aar 1908.

Intet skildrer derfor vor Forundring over i »Hovedstaden«s Nyt-aarsnummer 1914 at læse følgende Udtalelse af samme Præst i Anledning af *Lov om Styrelse af Kolonierne i Grønland* af 1908, senere suppleret ved *Lov af 1912*.

»Helt tilfredsstillende synes Ordningen vel ikke. Saaledes skal jeg ikke nægte, at det vilde have forekommet mig rigtigt, om man vilde have vovet at give de grønlandske Kvinder Stemmeret. Et af de største Problemer i Grønland er netop, hvad der skal gøres for at højne Kvinderne, og jeg tror, at et stort Skridt dertil vilde være taget ved at give hende den ydre Højnelse i samfundsmæssig Henseende, som Tildelingen af Stemmeret utvivlsomt betyder.«

Det er os en lige saa stor som uventet Glæde at kunne gøre vore Læsere bekendte med Pastor Chr. Ludwigs frisindede og humane Syn paa Grønlands Kvinder, som Dansk Kvindesamfunds Medlemmer sikkert alle deler.